

Εἶπε
ἐν ὄνῳ...

Παλαιὴ καὶ Σύγχρονες
Οἰκοδομητικὲς Διηγήσεις
καὶ Διδασκαλίαι

■ Ὅταν καὶ ἓνα ποντίκι... διδάσκει!

Ἑνωσις μετὰ τὸν Θεὸ καὶ Ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον*

Κάποτε, κάποιος Μοναχὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ Κοινόβιό του καὶ τὴν εὐλογημένη ὑπακοή καὶ πῆγε στὴν Ἐρημο, νὰ γίνῃ Ἡσυχαστής...

Ὁ λογισμὸς του ἀπαιτοῦσε νὰ ἀφοσιωθῇ μέρα-νύχτα στὴν μελέτη καὶ θεωρία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μάλιστα στὸ μυστήριό τῆς Τριαδικότητος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Ἐτσι πίστευε, ὅτι θὰ μπορούσε, μέσα στὴν ἐρημίαν καὶ στὴν γαλήνη τῆς ἡσυχίας, νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸν Θεόν, χωρὶς μέριμνες καὶ χωρὶς σκοτοῦρες.

* * *

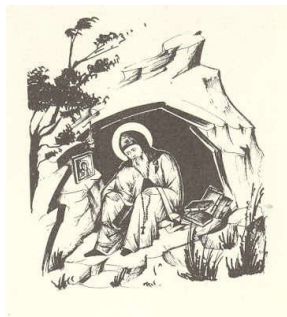
Ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ δύο-τρεῖς ἡμέρες, σὲ κάποια στιγμή τῶν ἱερῶν του στοχασμῶν, αἰσθάνθηκε κοντά του τὴν παρουσίαν κάποιου... Ἐνα μικρὸ ποντικάκι εἶχε ἀνεβῆ στὴν μπαλωμένη καὶ τρύπια παντόφλα του καὶ μυριζόταν τὸ μεγάλο δάκτυλό τοῦ ποδιοῦ του! Ἐτσι ἀποσπάσθηκε ἡ προσοχή του καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσῃ ἀμετακίνητο τὸν νοῦ του στὴν ἐνθύμησιν τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν προσευχή του.

Τὸ εἶδε καὶ εἶπε μέσα του: «Ἐγὼ ἄφησα τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐπικοινωνῶ ἀμέριμνα καὶ σωστὰ μετὰ τὸν Θεόν, καὶ νὰ ἐρχεται τώρα νὰ μοῦ τὴν χαλὰ ἓνα ποντίκι! Ἐ, αὐτὸ παρατραβάει τὸ σχοινί!...».

Καὶ λέγει νευριασμένα στὸ ποντίκι:

- Γιατί, βρὲ σιχαμένο, μοῦ διακόπτεις τὴν προσευχή μου;...

- Γιατὶ πεινάω! ἀπάντησε τὸ ποντίκι.

Καὶ ὁ ἡσυχαστὴς ἀνταπάντησε μὲ ἀγανάκτησι, χωρὶς ν' ἀναρρωτηθῇ πῶς μίλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ τὸ ποντίκι!

- **Φύγε** ἀπὸ δῶ, μαγαρισμένο! **Ἐγὼ** προσπαθῶ μὲ χίλιους κόπους νὰ ἰδῶ πῶς θὰ ἐνωθῶ μὲ τὸν Θεό, καὶ σὺ ἤρθες νὰ μοῦ ζητήσης ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὴν κοιλιὰ σου!

Καί... φράπ! τὸ τινάζει ἀπὸ τὸ πόδι του στὴν ἀπέναντι γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς του.

Καὶ τότε τὸ ποντίκι γυρίζει καὶ μὲ πολλὴ ἡρεμία, ἀφοῦ τὸν κοίταξε στὰ μάτια, τοῦ ἀπαντᾷ μὲ ἀνθρώπινη γλῶσσα:

- **Μάθε** το μιὰ γιὰ πάντα, πάτερ. **Ἄν** δὲν μπορέσης νὰ ἐνωθῇς μὲ τοὺς γύρω συνασκητὰς σου καὶ μὲ τὸν Γερο-Ἀββακούμ, ποὺ ψήνεται στὸν πυρετὸ καὶ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πεῖνα μέσα στὴν διπλανή σου σπηλιά, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν κάθε «Ἀββακούμ», δηλαδή τὸν πλησίον σου,

ποὺ πονάει καὶ ὑποφέρει,

ποὺ πεινάει καὶ διψάει,

ποὺ κεῖται γυμνὸς καὶ πληγιασμένος,

καὶ ἂν δὲν τὸν συμπονέσης

καὶ δὲν τοῦ σταθῇς στὸ πρόβλημά του,

τότε..., ποτὲ μὰ ποτέ!!! δὲν θὰ μπορέσης νὰ ἐνωθῇς μὲ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους.

Καὶ χάθηκε ὁ ποντικός...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Πνευματικὲς Διαδρομὲς στοὺς Μακαρισμούς, σελ. 288-289, Πειραιᾶς 2009. • **Ἐπιμέλ.** ἡμετ.